

LINK

IN ART 12

Povratak organskom – novi ekspresionizam / Return to the Organic – New Expressionism

Natalia Borčić | Ariana Herceg | Jonathan M. Davis

KRK | Galerija / Gallery Decumanus | 26. 6. – 27. 8. 2026.

GALERIJA
DECUMANUS
GALLERY

Platforma za intermedijsko i transdisciplinarno umrežavanje različitih suvremenih vizualnih i primijenjenoumjetničkih praksi i različitih ne-tradicionalnih konceptualnih strategija, u svrhu oblikovanja jedne nove paradigme vizualne komunikacije u umjetnosti i društvu.

Return to the Organic – New Expressionism
Natalia Borčić Ariana Herceg
Jonathan M. Davis
Povratak organskom – novi ekspresionizam

IZUMRTI
LINK

CENTAR
ZA KULTURU
GRADA KRKA

LINK
IN ART 12

2026.

LINK IN ART

KONCEPT

LINK IN ART je projekt koncipiran kao suvremena umjetnička platforma za intermedijsko, interdisciplinarno i multimedijско umrežavanje različitih suvremenih vizualnih praksi i različitih konceptualnih strategija, u svrhu oblikovanja otvorenog, pristupačnog i netradicionalnog sustava suvremene vizualne komunikacije. Osmišljen je po uzoru na koncept internetskog umrežavanja (na što asocira i nazivom) te direktnog, brzog i globalnog komuniciranja na društvenim mrežama, nudeći kroz matricu odabrane teme, interpretirane kroz samostalne izložbe odabranih autora, kreativni model umrežavanja autora, autorskih koncepcija i izričaja, likovno-filozofskih ideja i umjetničkih strategija te medijskih praksi i pristupa. Stvarajući tako, unutar platforme, intrigantni multidimenzionalni i multisegmentni vizualni sklop, koji kroz svaki svoj novoumreženi "link" uspostavlja živu i interaktivnu (često i društveno – osviještenu) komunikaciju autora, publike i zajednice.

LINK IN ART is a contemporary art platform focused on intermedia, interdisciplinary, and multimedia networking of diverse visual practices and conceptual approaches. Inspired by online networking and social media communication, the project connects artists, ideas, and artistic strategies through themed solo exhibitions, creating an open, interactive, and socially aware space for contemporary visual dialogue between artists, audiences, and the community. ●

LINK IN ART

Natalia Borčić | Ariana Herceg | Jonathan M. Davis

LUISA RITOŠA

Podratak organskom – novi ekspresionizam

Ove godine predstavljamo troje umjetnika koji su svaki na svoj način zaokupljeni temom prirode i njenim raznovrsnim mogućnostima i značenjima. Uz prirodu vidimo da im polje interesa obuhvaća motiv prostora, kako intimnog tako i onog vanjskog. Preplitanje vanjskog i unutarnjeg, te definiranog i nedefiniranog prostora **Natalia Borčić** i **Ariana Herceg** prikazuju kroz medij slikarstva, dok se **Jonathan M. Davis** koristi trodimenzionalnim objektima koje izrađuje u mediju stakla.

Ekspresionizam je sam po sebi širok pojam, prvotno se veže uz pokret koji se javlja početkom 20. stoljeća u izrazu njemačkih autora. Kao reakcija na naturalizam, ali i impresionizam umjetnici daju prednost unutrašnjem impulsu, obrisi stvarnog manje su važni. Umjetnikov unutrašnji život glavni je motiv slike, oni dočaravaju svoja stanja (**E. Munch**, **E. L. Kirchner**, **E. Heckel**). Često govoreći o neugodnim doživljajima, strahovima, tjeskobi i smrti bez ukrašavanja, pretjeranog korištenja simbola i mitologije, otvaraju nebrojene mogućnosti izraza novim generacijama. Kasnije se razvija apstraktni ekspresionizam i novi ekspresionizam, kada slikari u potpunosti napuštaju figuraciju i naraciju. Ekspresionizam postaje sinonim za brzu gestu, jake boje, dominaciju određenih boja, slobodan slikarski izraz.

Dvije slikarice upravo to i spaja, sklonost monokromatskom izrazu, ekspresivna gesta, dopuštanje da se slika sama odvije, razlije – uz minimalne intervencije. U suštini radi se o procesu “otkrivanja slike”, slika se ne konstruira, ne gradi kao struktura, već se otkriva kroz spontane mrlje, geste, kroz unutrašnja stanja, slučajnosti, i dopuštanje da sam medij stvori, a duša autoričina odgovori na stvoreno i ponese u smjeru koji je njen odraz. Međutim one ne napuštaju figurativno, dapače, ono ostaje treperiti u slici. Sličan proces prolazi i Davis koji kroz medij stakla sebi dopušta slobodnu igru različitih formi. Zazivajući liminalna stanja i prostore, on hvata “zaustavljenu gestu” u tri dimenzije. Staklo je po prirodi liminalno, ono je čvrsto, a opet propušta svjetlost i pogled, čime se fizički ostvaruje “preplitanje vanjskog i unutarnjeg”. Kroz prozirnost stakla i ekspresivnost poteza, gledatelj je pozvan zakoračiti u onaj prostor između, gdje se materija pretvara u emociju. Davis se također namjerno poigrava s našom percepcijom, isto kao i Borčić i Herceg, on nam ne dopušta sigurnost u ono što vidimo. To što promatramo može se sagledati na više načina i interpretirati s više rakursa, u čemu se sastoji i poetika ekspresionizma. Nije nam potrebna konačna istina; kao i naše emocije, slika (promatrani objekt) se mijenja iz sata u sat, iz dana u dan, ovisno o našem emotivnom stanju. Prizor postaje otvoreni sustav, titravi i magični prostor, zahvaljujući vještini kojom ovo troje umjetnika dočarava ambivalenciju, neuhvatljivost prirode i savršeni balans između apstraktnog i figurativnog.

Natalia Borčić |

Ješka

Otok Vis jedan je od najljepših hrvatskih otoka, još uvijek dalek i tajanstven za mnoge, bogate povijesti i vjerujem, blistave budućnosti. Čarolije tog otoka, i njegove tajne dobro poznaje Višanka **Natalia Borčić** koja se godinama vraća svom rodnom kraju i od njega ne odustaje. Vraća mu se svako ljeto, ali i zimi tamo boravi dok stvara svoje slike; iako je fizički u Zagrebu, emotivno je na otoku, prisjeća se prizora dragog joj mjesta, njegovih plaža, staza i mračnih tunela. Promatrajući njene predivne pejzaže pune emotivnog naboja s njom putujemo na ta mjesta i ne želimo se vratiti.

Slikarstvo Natalije Borčić odiše lakoćom, zaigranošću i spontanošću, apstraktno se miješa s figurativnim na zabavan i prirodan način. Sam medij koji koristi ustvari je svojevrsni eksperiment, miješa tehniku ulja i akrilika na platnu; u kemijskom susretu ta dva elementa, ulja i vode, dolazi do pojave posebno zanimljivih tekstura koje ona izdvaja. Od neobičnih mrlja i oblika, sigurnim i znalačkim potezima, kreira prizore ljudi, biljaka, plaža i mora. Boje su jasne, dominira tirkizna u svim nijansama, uz plavu i zelenu. Osim njih javljaju se delikatne naznake ostalih boja s povremenim namjerno naglašenim akcentima komplementarnih boja – ružičaste, narančaste ili žute. Slikarica na majstorski način radi prelaze u figurativno, nudeći nam igru osjetila, pri čemu gledajući neku njenu sliku možemo ući u nadrealističan prizor. Plaže otoka nas oduševljavaju, pozivaju na avanturu, a istovremeno nude odmor, smirenje, prisjećanje. U njenim slikama možemo sagledati veliki dijapazon emocija, od radosti ljetnih kupališta, vriskova djece i galebova, do nostalgije i nužne melankolije, tišine i refleksije u koju se čovjek povlači da bi se oporavio od nakupljenog stresa. Među vesele prizore potkrade se i koji jezoviti koji evocira zabrinutost i strah. Glava zmaja, crnilo dubine, visina stijene, usamljenost pojedinca u pejzažu. U prikaze koji izazivaju zebnju uvrstila bih i motiv viških tunela. Vis je, još u staroj Grčkoj, kada je prvi put naseljen, bio prepoznat kao izvrsno strateško mjesto, prvenstveno zbog svoje duboke uvale, ali i izvora pitke vode. Kasnije su Rimljani opasali grad, a u 19. stoljeću su Britanci i Austro-Ugarska gradili utvrde, međutim najintenzivnije razdoblje podzemne gradnje odvijalo se u Jugoslaviji, od kraja Drugog svjetskog rata (1945.) pa sve do kraja 1980-ih godina. Duboko u unutrašnjosti otoka nalazila se Atomska ratna komanda s podzemnom bolnicom; objekt je bio opremljen sustavima za

filtriranje zraka, zalihama hrane i vlastitim izvorima vode, dostatnim za boravak više od 500 osoba tijekom godinu dana. Prisustvo tih tunela Borčić vidi kao dio svog djetinjstva, mjesta igre i obiteljskih legendi. Međutim, dajući im u svom slikarstvu primat ona se odmiče od isključivo emotivnog, intimističkog izraza i prelazi u društveni komentar. Spoznaja o njihovoj nekadašnjoj svrsi, pomisao o ratu i patnji u kontrastu je s toplinom ljeta i mirisom borova. Viški tuneli i podzemni sustavi (ima ih više od 30) izgrađeni su prvenstveno tijekom Hladnog rata, kao zaštita u slučaju nuklearnog napada; cilj je bio pretvoriti otok u nepobjedivu vojnu utvrdu koja može samostalno funkcionirati mjesecima. Hladni rat bio je tada ozbiljna prijetnja, koja se nadvijala nad cijelim svijetom, a sjećanja na Nagasaki i Hirošimu teško su blijedjela. Danas, nažalost, kao da svjedočimo ponovnom kreiranju slične politike. Za sada su ti tuneli turistička atrakcija, svojevrsna ješka (između ostalih) koja mami na otok. Kontrast ratne povijesti s bezbrižnošću turističkih kupališta dodatno produbljuje osjećaj nelagode i tihe napetosti.

Prikazi plaža otoka ne posjeduju tu težinu, ali također nalazimo višeslojna značenja. U kadrovima prirode, neba, mora, stijena i granja ona izdvaja pojedince: žene, djecu, skakače ili pojedine predmete: kupače, lopte, peraje, luftmadrace; dovoljan nam je jedan element da nas prenese u bezbrižnu ljetnu atmosferu. Izbjegavajući detaljno specificirati pejzaž i ljude nudi nam univerzalnost doživljaja na plaži, čar i ekstatičnost ljetnih senzacija. No mnoge od tih pomalo idiličnih prizora narušavaju mrlje nalik mahovini ili tirkiznoj koroziji. Iako bismo ih mogli promatrati kao čisto apstraktan element, poznavajući njezinu slikarsku vještinu, postajemo svjesni da one nisu ovdje ostavljene slučajno. Ova "korozija" se može čitati kao nagrizanje vremena ili zakon entropije koji potkopava naše drage uspomene i odvlači ih u zaborav, ili pak kao antipod ekstatičnom raspoloženju ljeta.

Uvijek na visokoj vibraciji, često prizivajući ushit, poletnost i živost, slikarstvo Natalie Borčić ne prestaje nas oduševljavati; elementi smirenosti i pomirbe s prirodom obogaćuju njen slikarski ton i podcrtavaju u nama osjećaj povezanosti i prisnosti s prikazanim. Njena je slikarska osobnost radoznala, spremna na promjenu, nadogradnju i otkriće. Natalia Borčić je svojim predivnim tonovima i kompozicijama bacila ješku, a mi smo se upecali i postali njeni obožavatelji koji se ne mogu nasititi ljepote i dubine njezinog slikarskog izraza.

Ariana Herceg |

Beskraj

Priroda nam nudi utočište, iz nje smo potekli i u nju se vraćamo, u njoj živimo, ona je nerazdvojni dio nas. Priroda je majka koja tješi, ali također kudi, Šakti, nemilosrdna rušiteljica koja neumoljivo kažnjava svaku nepažnju i zaborav prema zakonu života. Njena moć ne poznaje kompromis, a njezina ljepota i milost su uvijek u kombinaciji s opasnošću i destrukcijom. Priroda nas uči poniznosti, strpljenju, odgovornosti i nudi iscjeljenje.

Slikarica Ariana Herceg svjesna je moći i značenja prirode. Svjesna je i nedostatka povezanosti s prirodom koja nam se danas nameće, kako kroz virtualne svjetove, nebrojene obaveze i višesatna prebivanja u uredima, stanovima, kućama, kafićima. Umnogome otuđeni od nje, lutamo kao dijete koje je izgubilo majku, nesvjesni onog što nam je potrebno. U gradu smo bombardirani "elektrosmogom" (Wi-Fi, mobiteli, utičnice) što nas ustvari drži u stresu. Boravak u prirodi povratak je u naše prirodno stanje, tijelo se može opustiti. Smatra se da izloženost Schumannovoj frekvenciji* poboljšava regeneraciju stanica. Posebno je zdravo kretanje u prirodi, za što imamo rijetko priliku ako živimo u gradu; ono potiče mozak na rad u theta i alfa ritmu, stanjima koja doprinose ravnoteži organizma.

Ariana Herceg osluškuje svijet prirode te istražuje slikarske mogućnosti prikaza tog kompleksnog sustava oslanjajući se prvenstveno na kolorit, a zatim gestu, ritam i teksturu. Slikarski izraz joj iz apstraktnog prelazi u figurativni te se često zaustavlja na granici. Stilski je možemo povezati s ekspresionizmom, posebno po načinu na koji pristupa svom motivu. Riječ je o krajolicima koje susreće na svojim šetnjama, a u koje utiskuje svoja emotivna stanja. Njeni kadrovi većinom ne sadržavaju detalje, to su široki planovi mora, šuma ili neba, povremeno staze na kojima se pronade i koji usamljeni putnik. Ljudi su rijetki u prikazu, ali nisu irelevantni, dio su šire slike. Ekspresija zamagljuje narativ, odlučan potez kista postaje slikarski element koji progovara o

* Schumannova rezonanca (7,83 Hz) prirodni je elektromagnetski puls Zemlje koji nastaje pražnjenjem munja u atmosferi. Budući da ta frekvencija savršeno odgovara našim alfa moždanim valovima (stanje opuštene budnosti), ona djeluje kao prirodni "regulator" našeg biološkog sata. (op.a.)

unutrašnjem stanju. Dominira plava boja u nijansama od indigo, preko kobaltno plave do ultramarin, s povremenim mekšim, svijetlo plavim i zelenim, odnosno tirkiznim nijansama. Plavu boju najčešće vežemo uz nebo, rijeke, jezera, more, one osnovne elemente koji održavaju život: zrak i vodu. U povijesti umjetnosti plavom su se inspirirali mnogi, na engleskom riječ "blue" je dvoznačna, označava plavu boju, ali i tugu. Često se povezuje sa smirenošću, jer priziva tišinu neba i/ili mora; možemo je povezati i s beskonačnošću (nebo) i tajanstvom (dubina vode). Može označavati hladnoću i distancu ili melankoliju, ali i stabilnost, pouzdanost i osjećaj sigurnosti. Ova višeznačnost je upravo ono na što se autorica referira kada poseže za tom bojom, na niz emotivnih stanja koja je prožimaju, a posebno na jedno koje opsesivno pokušava naslikati: osjećaj beskraj. Sam beskraj u sebi može sadržavati niz asocijativnih elemenata, prije svega tu je sloboda, širina, mogućnost i potencijal za razvoj. U suštini osjećaj beskraj nam nudi uzdizanje iznad materijalnog, prijelaz k duhovnom i napuštanju ega; stapanje s prostranstvom i prepuštanje providnosti. Upravo taj duhovni element njenog slikarstva treba naglasiti, gdje ritmički nizovi, dijagonalne kompozicije, široki planovi pejzaža služe nadilaženju tvarnog svijeta i okretanju prema nečem višem. To "više" suština je prirode, u smislu našeg odnosa s njom, u kojem mi moramo osvijestiti našu pravu poziciju u poretku. Nadmoć prirode trebamo poštovati, a vlastitu ovisnost o njoj prestati promatrati kroz strah i želju da je savladamo i iskoristimo. Umjesto toga, prirodu bismo trebali shvaćati kao entitet s kojim treba živjeti u ravnoteži, uvažavajući njezinu snagu. Osnivač dubinske ekologije, filozof Arne Naess, zagovara zauzimanje anti-antropocentričnog stava, taj novi stav omogućio bi drugačije ishode odnosa. Čovjek treba prestati misliti o sebi kao o nečemu odvojenom od prirode i proširiti svoj pogled: spoznati da je i sam priroda, takav svjetonazor nas obogaćuje i nagrađuje, jer se zaštita prirode tada osjeća kao zaštita nas samih. Kriza okoliša je ustvari ogledalo načina razmišljanja koji "gradi" na iskorištavanju umjesto suživota. Naglasak bi trebao biti na ravnoteži i kvaliteti života, umjesto na rastu i potrošnji.

Slikarstvo Ariane Herceg vodi nas u trenutak jedinstva s prirodom, jer ona zaista uspijeva dočarati beskraj, tajanstveni i meki moment spajanja, gdje rasplinutost likovnih elemenata evocira naše prepuštanje apsolutu. Sjene i svjetlost, u čijem titraju Herceg nalazi inspiraciju kroz njezin su, slikarski virtuozan, stvaralački naboj pronašle sidro u nama, nudeći nam povratak sebi.

Jonathan M. Davis |

Liminal Space

Objekti koje stvara Jonathan M. Davis mogu biti doživljeni na više načina, jer isprva ne razaznajemo o čemu je riječ; oni su sami po sebi višeslojni i kompleksni. Gledajući fotografije njegovih radova nismo u stanju prepoznati o kojem se materijalu radi, ni o kakvom motivu. Možda svjedočimo fotografijama uvećanih mikroskopskih organizama ili stanicama živih bića? Možda su to određene svjetlosne instalacije? Oblici podsjećaju na uvećane mikroskopske čestice, boje su intenzivne i jasne. Organika tih prikaza je fascinantna, djeluju istovremeno opasno i atraktivno. U živo naravno vidimo da se radi o predivnim staklenim instalacijama, objektima izrađenim od stakla i svjetlosti. Zbunjenost viđenim oblicima izazvana je s namjerom, naime umjetnikovo polje istraživanja je upravo koncept liminalnog, odnosno prijelaznog prostora.

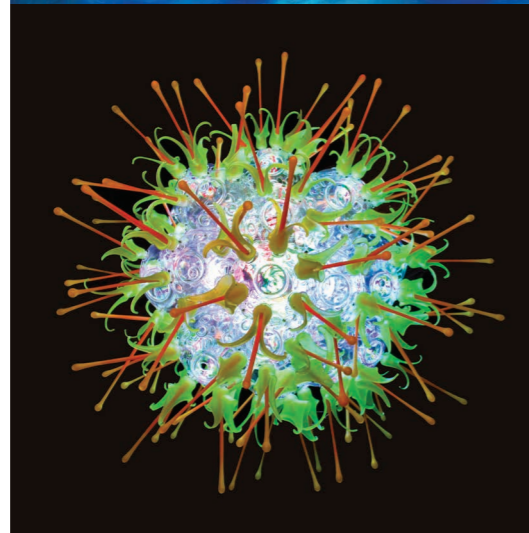
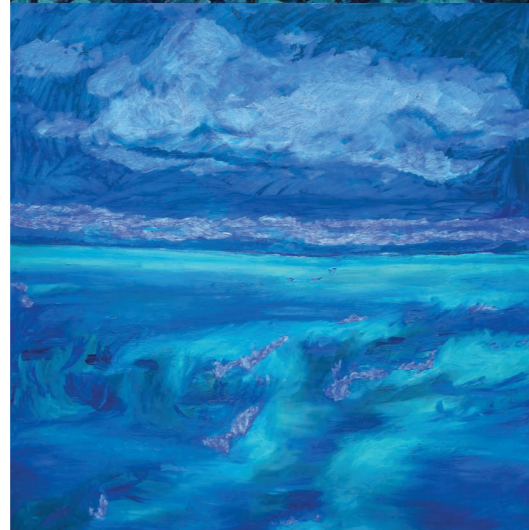
Jonathan M. Davis je umjetnik koji trenutačno živi u Hrvatskoj, no često putuje u Sjevernu Ameriku, svoj nekadašnji dom. Osim staklom bavi se i jazzom, i taj osjećaj za ritam prenosi i u svoje umjetničke kreacije. Proces slaganja staklenih elemenata otvoren je i nepredvidiv, ritam i ponavljanje vode prema spontanom oblikovanju cjeline slično jazz improvizaciji. Oblik objekata asocira i na neurološke stanice, s obzirom na to da imaju jezgru iz koje se u raznim smjerovima kreću linije, odnosno u ovom slučaju, staklena masa koja se zrakasto širi i stanjuje. Ovaj oblik prepoznajemo i kod cvijeća, zvijezda, vatrometa i slično. Asocijacije na neuronske mreže ili organske strukture upućuju i na unutarnje, mentalne prostore, liminalnost se tako očituje u fizičkom prostoru te u samoj percepciji i svijesti. Šiljatost i oštrina linija doprinose osjećaju opreza, isto kao kada se nađemo u međuprostoru, nepoznatoj okolini, pa postoji potreba za oprezom i izoštavanjem osjetila. Otvorenost ka interpretaciji i mogućnost varijacija su bezbrojne. Autorova fascinacija s liminalnim prostorima povezana je s njegovom životnom situacijom, čestim putovanjima i potragom za redefinicijom vlastitog identiteta. Potreba da se negdje zaustavi i da negdje stigne je razumljiva. Liminalni prostor se prožima sa specifičnim mentalnim stanjem, prijelaznim stanjem koje uključuje određene nesigurnosti, anksioznosti i ambivalencije, a istovremeno je to i stanje proširenih mogućnosti i inspiracije. Prijelazni prostori su ustvari stanja u kojima, u životu, najčešće boravimo, s obzirom na to da je sve prolazno, od naših godina,

zdravlja, do naše okoline/situacije; samo stalna mijena jest.

Tehnika stvaranja staklenih objekata uključuje vatru i zrak, vatra omekšava staklo i omogućuje kreiranje. Vatra i zrak su "neuhvatljive supstance", nevidljive sile koje pokreću cijeli proces. Krhkost materijala u izravnom je sukobu s agresivnom geometrijom formi, čime se naglašava tenzija svojstvena prijelaznom razdoblju. Stvoreni objekti se nižu u određene strukture pa u postavu stvaraju novu cjelinu, objekt-instalaciju. Ova instalacija dio je šire priče. Davis zadržava i naglašava prozirnost stakla, uz suptilno nadodavanje žarkih, toplih i hladnih boja: narančaste, žute, crvene, zelene i plave, koje u sudaru sa svjetlošću stvaraju šarenu refleksiju. Igra svjetla i sjene u prostoru galerije podcrtava promjenjivost, stvara se "prostor unutar prostora", luminiscentna mreža koja nestaje čim nastane mrak. Svjetlost oživljava staklo, statični objekti postaju entiteti koji komuniciraju s prostorom oko sebe. Ne-organsko prelazi u organsko. Mikrokozmos postaje makrokozmos, virusi postaju cvjetovi, a cvjetovi se pretvaraju u svjetlosno šarenilo, mi ulazimo u neki drugi svijet, ostajemo pomalo zbunjeni, začarani i oduševljeni. Sam autor o svom radu kaže: "Liminalni prostor je iskustveni paradoks. To je prijelazno mjesto u kojem imate osjećaj da istovremeno odlazite i dolazite. Liminalni prostori nisu ni ono gdje ste bili ni ono kamo idete. Nisu namijenjeni zadržavanju, nego prolasku. Grad Krk, sa svojim vijugavim drevnim ulicama, satkan je od takvih prostora. Tisuće posjetitelja prošle su tim putovima, a neki nikada nisu primijetili njihov utjecaj. Ja ih primjećujem jer sam stranac. Privlače me ta prijelazna stanja i trenuci na granici – mjesta u kojima se susreću suprotnosti i stapaju paradoksi. U njima postoji nešto intrigantno. Staklo i svjetlost koristim kao izražajno sredstvo kako bih toj neobičnosti dao glas."

Davisov rad je fenomenološka studija o neodređenosti, koja promatrača poziva na raskid s poznatim. U ovoj ne-pripadnosti osjećamo nelagodu, ali isto tako slobodu da redefiniramo sebe i pronademo nove načine postojanja. Upravo se u toj potrazi za novim već ostvaruje naša budućnost, kolikogod nam je teško odvojiti se od poznatog i uhodanog, toliko bivamo nagrađeni rastom i iskustvom otkrivajući nepoznato. Opasnosti su svuda, u životu nema mjesta za jednoznačnice, njegovi su cvjetovi prelijepi, ali istovremeno i oštri, mogu nas ubosti, razrezati. Obojeno staklo podsjeća nas na murano tradiciju. Muranska tradicija temelji se na preciznosti, majstorstvu i kontroli materijala, što su sve odlike i Davisovog rada. Staklo je medij koji nas uvijek iznova fascinira zbog svoje krhkosti, ali istovremeno otpornosti. Davis je ovaj mediji savršeno savladao i prepustio stvaralaštvu koje pokazuje kako

visoku stručnost tako i divnu maštovitost i kreativnost. U svijetu gdje dominira plastika, staklo postaje raritet i luksuz, čudna relikvija nekih drugih vremena, koja u sebi nosi nostalgичne prizvuke povijesti. Svaki taj krhki objekt posebna je i predivna kreacija koja vibrira i u sebi nosi notu ekskluzivnosti. ●

LINK IN ART

Natalia Borčić | Ariana Herceg | Jonathan M. Davis

LUISA RITOŠA

Return to the Organic – New Expressionism

This year, we present three artists who, each in their own way, are engaged with the theme of nature and its diverse possibilities and meanings. Alongside nature, their field of interest also encompasses the motif of space, both intimate and external. The interweaving of the outer and inner, as well as defined and undefined space, is explored by [Natalia Borčić](#) and [Ariana Herceg](#) through painting, while [Jonathan M. Davis](#) works with three-dimensional objects created in the medium of glass.

[Expressionism](#), in itself, is a broad term, originally associated with a movement that emerged in the early 20th century in the work of German artists. As a reaction to naturalism, as well as Impressionism, artists gave priority to inner impulse, making the contours of reality less important. The artist's inner life becomes the primary subject of the work, conveying personal states ([E. Munch](#), [E. L. Kirchner](#), [E. Heckel](#)). Often addressing unsettling experiences-fear, anxiety, and death-without embellishment, excessive symbolism, or mythology, they opened countless possibilities of expression for new generations. Later, Abstract Expressionism developed, as painters completely abandoned figuration and narrative. Expressionism thus became synonymous with rapid gesture, bold color, the dominance of particular hues, and a free

painterly expression. This is precisely what connects the two painters: a tendency toward a monochromatic expression, an expressive gesture, and a willingness to let the painting unfold and spread with minimal intervention. At its core, this is a process of “discovering the image” – the painting is not constructed or built as a structure, but rather revealed through spontaneous stains, gestures, inner states, chance, and by allowing the medium itself to create, while the artist’s sensibility responds and guides it in a direction that reflects her inner world. Yet they do not abandon figuration; it continues to flicker within the image. A similar process can be observed in Davis’s work. Through the medium of glass, he allows himself a free play of diverse forms. Evoking liminal states and spaces, he captures a “suspended gesture” in three dimensions. Through the transparency of glass and the expressiveness of form, the viewer is invited to step into that in-between space, where matter transforms into emotion. Davis also deliberately plays with our perception, much like Borčić and Herceg, denying us certainty in what we see.

What we observe can be understood in multiple ways and interpreted from various perspectives- this being central to the poetics of Expressionism. A final truth is not necessary; like our emotions, the image (the observed object) shifts from hour to hour, from day to day, depending on our emotional state. The scene becomes an open system, a shimmering, and magical space, thanks to the skill with which these three artists evoke the ambivalence, elusiveness of nature, and the delicate balance between the abstract and the figurative.

Natalia Borčić |

The Bait

Vis is one of the most beautiful Croatian islands, still distant and mysterious to many, rich in history and, I believe, a radiant future. The enchantment of this island and its secrets are well known to the native of Vis, [Natalia Borčić](#), who has been returning to her birthplace for years and never lets go of it. She returns every summer, but also spends winters there while creating her paintings; although physically in Zagreb, she remains emotionally on the island, recalling the sights of the place dear to her, its beaches, paths, and dark tunnels.

Looking at her beautiful landscapes, full of emotional charge, we travel with her to these places and do not wish to return.

The painting of Natalia Borčić is marked by lightness, playfulness, and spontaneity, where the abstract blends with the figurative in a natural and joyful way. The very medium she uses is, in fact, a kind of experiment: she combines oil and acrylic on canvas; in the chemical encounter of these two elements oil and water, particularly interesting textures emerge, which she isolates and develops. From unusual stains and forms, through confident and assured brushstrokes, she creates scenes of people, plants, beaches, and the sea. The colours are clear, with turquoise dominating in all its shades, alongside blues and greens, while delicate hints of other colours appear, as well as occasional deliberately emphasized accents of complementary tones: pink, purple, orange, or yellow. The beaches of the island delight us, inviting adventure while simultaneously offering rest, calm, and remembrance. The painter masterfully transitions into the figurative, offering us a play of the senses, where looking at her work can lead us into a surrealistic image-world. In her paintings, we encounter a wide spectrum of emotions- from the joy of summer bathing places, the screams of children and seagulls, to nostalgia and a necessary melancholy, silence, and reflection into which one withdraws in order to recover from accumulated stress. Among the cheerful scenes, eerie elements also emerge, evoking concern and fear: a dragon’s head, the darkness of the depths, the height of a cliff, the solitude of an individual in the landscape. Included among these unsettling motifs are also the Vis tunnels. Vis, already in ancient Greek times when it was first settled, was recognized as an excellent strategic location, primarily due to its deep bay but also its freshwater springs. The most intensive period of underground construction took place in Yugoslavia from the end of the Second World War (1945) until the late 1980s. Natalia experiences the presence of these tunnels as part of her childhood, places of play and family legends. However, by giving them primacy in her painting, she moves away from an exclusively emotional, intimate expression and enters the realm of social commentary. The awareness of their former purpose, the thought of war and suffering, contrasts with the warmth of summer and the scent of pine trees. Today, these tunnels are tourist attractions, a kind of bait (among others) that draws visitors to the island. The contrast between wartime history and the carefree atmosphere of seaside tourism further deepens a sense of unease and quiet tension.

The depictions of the island’s beaches do not carry this weight, yet they also contain multilayered meanings. In scenes of nature, sky, sea, rocks, and branches, individual figures are singled out: women, children, divers, or objects such as swimsuits, balls,

flippers, and inflatable mattresses. A single element is enough to transport us into a maritime, summer atmosphere. By avoiding detailed specification of landscape and figures, she offers a universality of beach experience, the charm and ecstasy of summer moments. Yet many scenes are eroded by a series of stains resembling moss or turquoise corrosion. Although these could be dismissed as purely abstract elements, knowing her painterly skill, we become aware that these marks are not left there by chance. This “corrosion” can be read as the erosion of time or the law of entropy undermining our cherished memories and carrying them into oblivion, or as the antithetical undercurrent of ecstatic emotion.

Always at a high vibration, often evoking exhilaration, vitality, and joy, the painting of Natalia Borčić never ceases to enchant us; elements of calm and reconciliation with nature enrich her painterly tone and reinforce within us a sense of connection and intimacy with what is depicted. Her artistic personality is curious, open to change, development, and discovery. Through her beautiful tones and compositions, Natalia Borčić has cast her lure, and we have been drawn in, becoming admirers who can never tire of the beauty and depth of her painterly expression.

Ariana Herceg |

The Infinite

Nature offers us refuge; we originate from it and return to it, we live within it—it is an inseparable part of us. Nature is a mother who comforts but also reprimands, Shakti, a merciless destroyer who relentlessly punishes every carelessness and forgetting of the law of life. Its power knows no compromise, and its beauty and grace are always combined with danger and destruction. Nature teaches us humility, patience, responsibility, and offers healing.

Ariana Herceg, a young painter, is aware of the power and meaning of nature. She is also aware of the lack of connection to nature imposed upon us today through virtual worlds, countless obligations, and long hours spent in offices, apartments, houses, and cafés. Largely alienated from it, we wander like a child who has lost its mother, unaware of what we truly need. In the city, we are bombarded by “electrosmog” (Wi-Fi, mobile phones, electrical outlets), which keeps us in a constant state of stress. Time spent in nature is a return to our natural state; the body can relax again. Exposure to the Schumann resonance is believed to improve cellular regeneration, strengthen the immune system, and

enhance sleep, as it encourages the brain to operate in theta and alpha rhythms. Movement in nature is particularly beneficial, something we rarely experience when living in cities. Ariana Herceg listens to the natural world and explores the painterly possibilities of depicting this complex system, relying primarily on colour, then gesture, rhythm, and texture. Her painterly expression moves from abstract toward figurative, often remaining on the threshold between the two. These are landscapes encountered during her walks, into which she imprints her emotional states. Her compositions mostly lack detail; they are wide views of the sea, forest, or sky, occasionally including paths on which a solitary traveller appears. People are rare in her imagery, but not irrelevant, they are part of a broader whole. Blue dominates her palette, in shades ranging from indigo and cobalt to ultramarine, with occasional softer light blues and greenish, turquoise tones. The colour blue is most often associated with sky, rivers, lakes, and the sea—the fundamental elements that sustain life: air and water. Throughout art history, blue has inspired many; in English, the word “blue” is ambiguous, referring both to the colour and to sadness. It is often associated with calmness, as it evokes the silence of the sky and/or the sea; it can also be linked to infinity (the sky) and mystery (the depth of water). It may signify coldness and distance, but also stability, reliability, and a sense of security. The concept of infinity itself can contain a range of associative elements: above all, freedom, expansiveness, possibility, and the potential for development. What the idea and feeling of infinity offer is a transcendence of the material world, a movement toward the spiritual and the dissolution of the ego. It is precisely this spiritual element of her painting that should be emphasized, where rhythmic sequences, diagonal compositions, and vast landscape views serve to transcend the material world and turn toward something higher. That “higher” is the essence of nature, understood as our relationship with it, in which we must become aware of our true position within the order of things. The supremacy of nature should be respected, and our dependence on it should no longer be seen through fear or through the desire to dominate and exploit it. Instead, nature should be understood as an entity with which we must live in balance, respecting its power. The founder of deep ecology, philosopher Arne Næss, advocates an anti-anthropocentric stance; such a shift would enable different outcomes in this relationship. It is necessary for humans to stop defining themselves as separate from nature; an expanded sense of self enriches and rewards, as the protection of nature is then experienced as the protection of ourselves. The environmental crisis is, in fact, a mirror of a way of thinking that is

built on exploitation rather than coexistence. The focus should be on balance and quality of life rather than growth and consumption.

The painting of Ariana Herceg leads us into a moment of unity with nature, as she succeeds in evoking infinity, the mysterious and gentle moment of merging, where the dissolution of pictorial elements evokes our surrender to providence, to the absolute. Shadows and light, in whose vibration Herceg finds inspiration through her virtuosic creative force, have anchored themselves within us, offering a return to ourselves.

Jonathan M. Davis |

Liminal Space

The objects created by Jonathan M. Davis can be experienced in multiple ways, as at first we cannot clearly discern what they represent; they are, in themselves, multilayered and complex. Looking at photographs of his works, we are unable to identify the material or the motif. Are we perhaps witnessing images of enlarged microscopic organisms or living cells? Or could these be light installations of some kind? The forms resemble magnified microscopic particles, with intense and vivid colours. The organic quality of these depictions is fascinating; they appear simultaneously dangerous and alluring. In person, of course, we see that these are beautiful glass installations- objects made of glass and light. This visual ambiguity is intentional; the artist's field of exploration is precisely the concept of the liminal, or transitional space.

Jonathan M. Davis is an artist currently living in Croatia, though he frequently travels to North America, his former home. In addition to working with glass, he is also involved in jazz, and this sense of rhythm is transferred into his artistic practice. The process of assembling glass elements is open and unpredictable; rhythm and repetition lead toward a spontaneous formation of the whole, much like jazz improvisation. The shape of the objects also evokes neurological cells, as they feature a central core from which lines extend in various directions – here, glass matter radiates outward and tapers. This form can also be observed in flowers, stars, fireworks, and similar phenomena. Associations with neural networks or organic structures point toward inner, mental spaces; liminality thus manifests both in physical space and in perception and consciousness itself.

The sharpness and pointedness of the lines contribute to a sense of caution, much

like when we find ourselves in an in-between space or an unfamiliar environment, where there is a need for alertness and heightened perception. Openness to interpretation and the possibility of variation are endless. The artist's fascination with liminal spaces is connected to his life situation, frequent travel and the search for a redefinition of his own identity. The need both to stop somewhere and to arrive somewhere is understandable. Liminal space intertwines with a specific mental state, a transitional condition that involves uncertainty, anxiety, and ambivalence, while simultaneously opening up expanded possibilities and inspiration. Transitional spaces are, in fact, the states in which we most often exist, given that everything is transient from our age and health to our surroundings and circumstances; "everything flows".

The technique of creating glass objects involves fire and air; fire softens the glass and enables creation. Fire and air are "elusive substances," invisible forces that drive the entire process. The fragility of the material is in direct contrast with the aggressive geometry of the forms, emphasizing the tension inherent in transitional states. The created objects are arranged into structures, forming a new whole in the installation – a composite object-installation. This installation is part of a broader narrative. Davis preserves and emphasizes the transparency of glass, while subtly introducing vivid warm and cool colours – orange, yellow, red, green, and blue – which, when interacting with light, produce vibrant reflections. The play of light and shadow within the gallery space underlines mutability, creating a "space within a space", a luminous network that disappears the moment darkness falls. Light brings the glass to life; static objects become entities that communicate with the surrounding space. The non-organic becomes organic. The microcosm becomes macrocosm; viruses turn into flowers, and flowers dissolve into fields of light. We enter another world, remaining slightly disoriented, enchanted, and amazed. The artist himself describes his work as: "A liminal space is a lived paradox. A transitional place that feels like you are both leaving and arriving. Liminal spaces are not where you were and not where you're going. They're not meant to be stayed in, only passed through. The city of Krk, with its winding ancient streets, is composed of these spaces. Thousands of visitors have walked these pathways, some without ever noticing the impact they hold. I notice them because I am a stranger...I am intrigued by these transitional states and threshold moments. The places where opposites can meet and paradoxes merge. I use glass and light as an illustrative element to give voice to this intrigue."

Davis's work is a phenomenological study of indeterminacy that invites the viewer to break away from the familiar. In this state of non-belonging we experience discomfort but also a sense of freedom to redefine ourselves and discover new ways of being. It is precisely in this search for the new that our future is already being formed. The harder it is for us to detach from the known and habitual, the more we are rewarded with growth and experience through the discovery of the unfamiliar. Dangers are everywhere and life leaves no room for unambiguous certainties. His flowers are beautiful yet at the same time sharp and can wound us or cut us open. The coloured glass evokes the Murano tradition. The Murano glass tradition is based on precision, craftsmanship and control of material, all of which are also characteristics of Davis's work. Glass is a medium that continually fascinates us due to its fragility and at the same time its resilience. Davis has mastered this medium and developed a creative practice that demonstrates both high technical expertise and remarkable imagination and creativity. In a world dominated by plastic, glass becomes a rarity and a kind of luxury, a strange relic of another time that carries nostalgic echoes of history. Each of these fragile objects is a unique and exquisite creation that vibrates with a sense of exclusivity. ●

LINK

IN ART 12

2026.

LINK IN ART

Natalia Borčić

Ješka/The Bait
(slikarstvo/painting)

KRK | 26. 6. – 16. 7. 2026.

Natalia Borčić

– Mali tunel iznutra/Small Tunnel from Inside
– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Stiniva

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

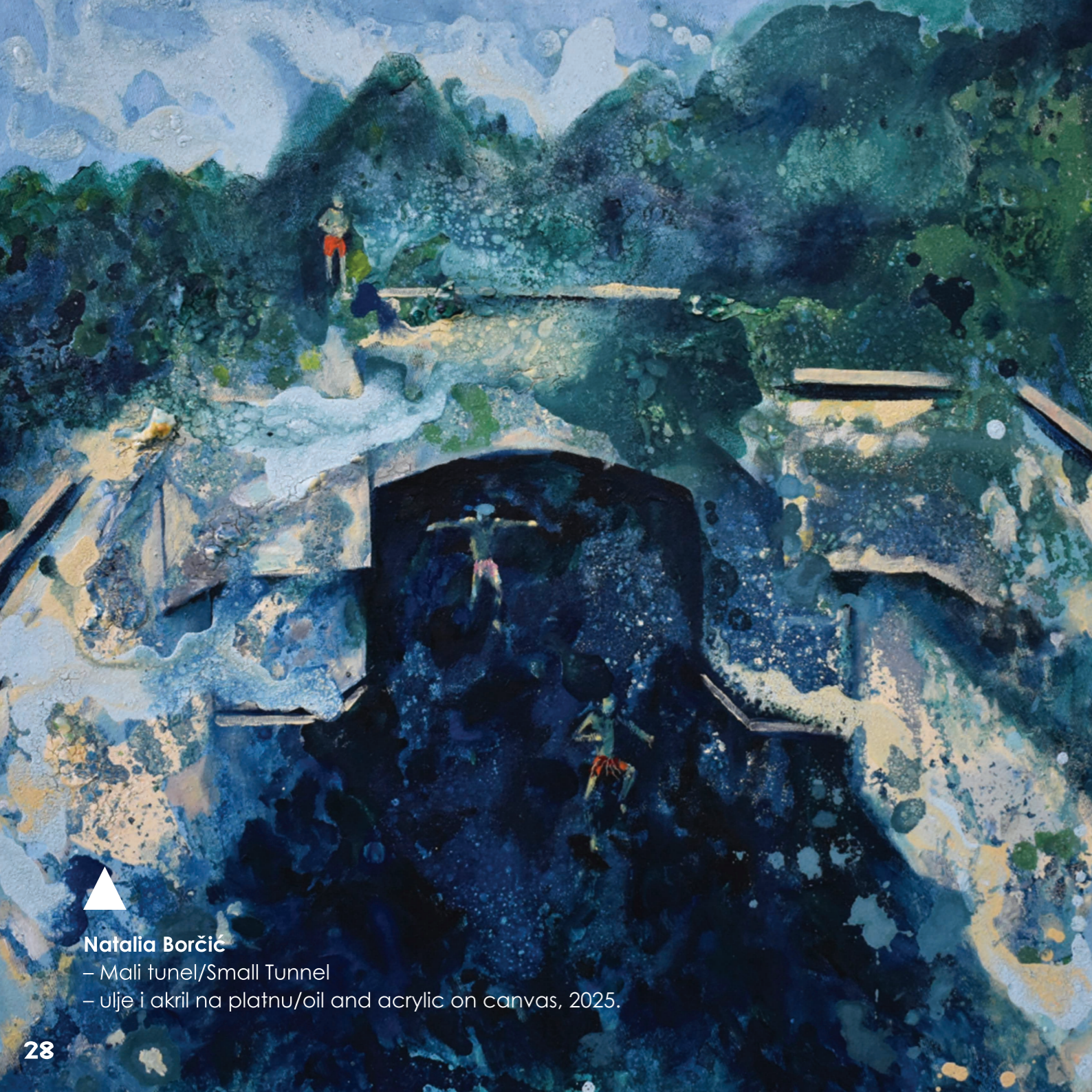

Natalia Borčić

– Tunnel/Tunnel

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Mali tunel/Small Tunnel

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Srebrna 1/Silver 1

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Top/Cannon

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Tunnel iznutra/Tunnel from Inside

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Tunel/Tunnel

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

Natalia Borčić

– Mali tunel/Small Tunnel

– ulje i akril na platnu/oil and acrylic on canvas, 2025.

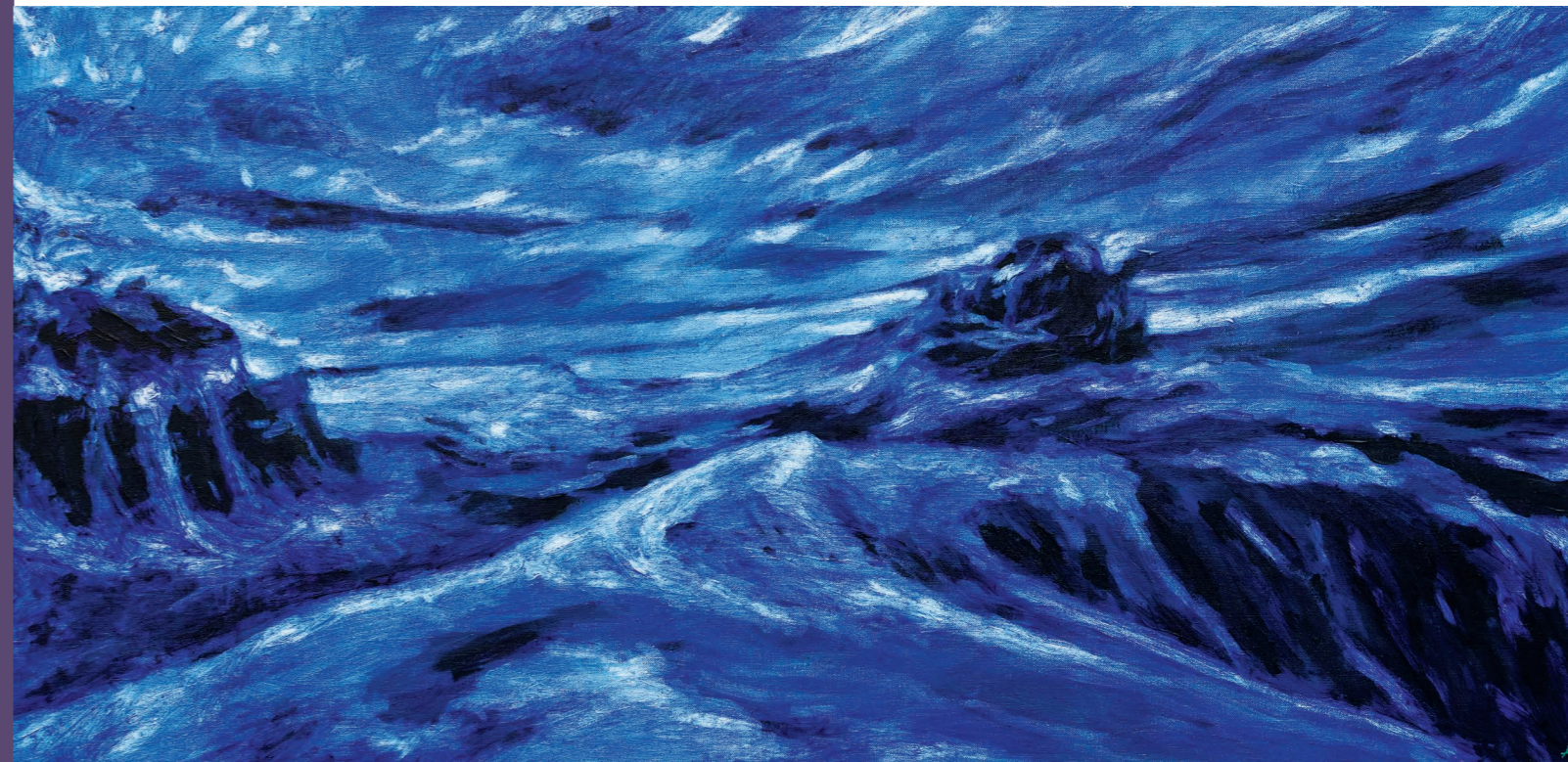

LINK IN ART

Ariana Herceg

Beskraj / The Infinite
(slikarstvo / painting)

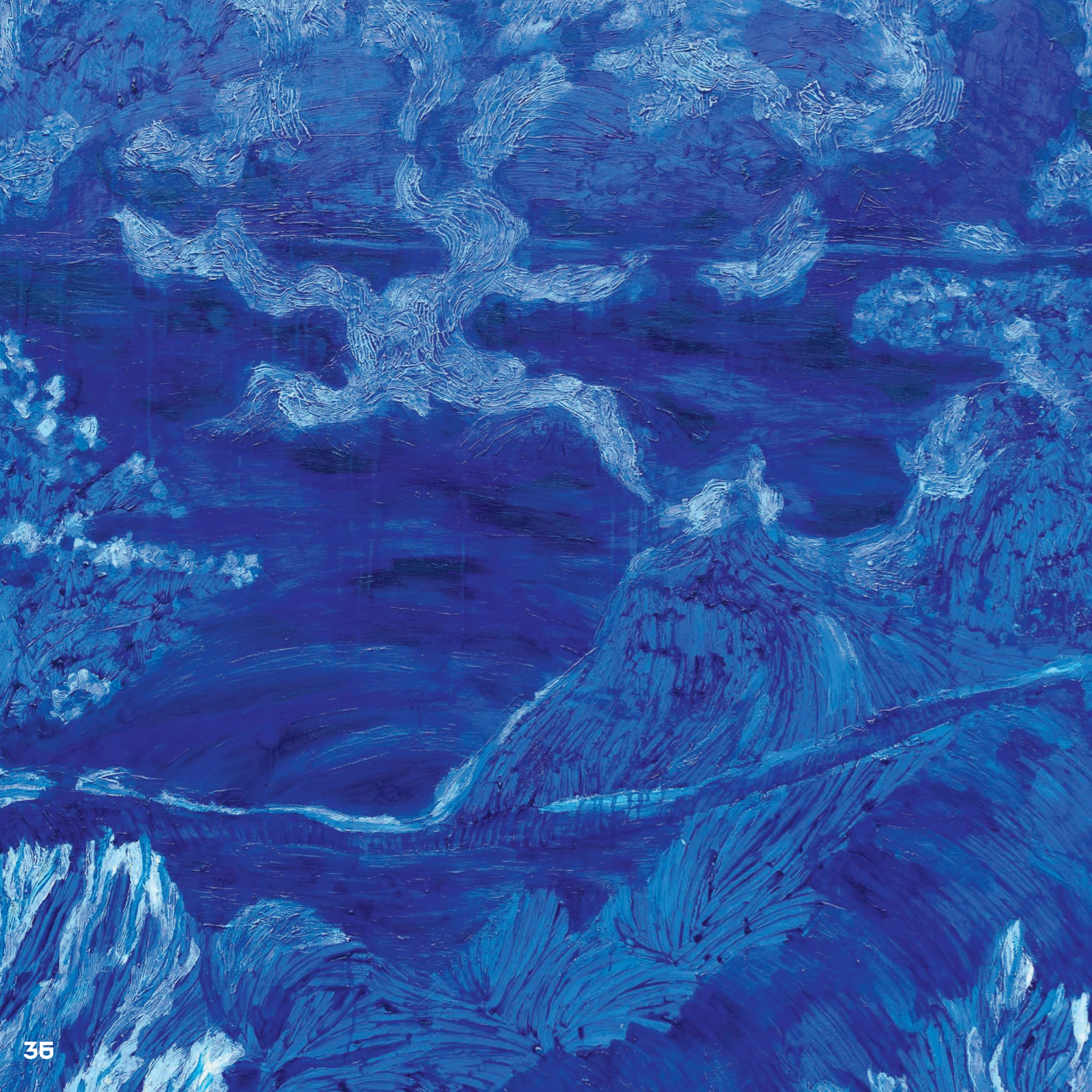
KRK | 17. 7. – 6. 8. 2026.

Ariana Herceg

– Plavi pejzaž / Blue Landscape

– akril i ulje na platnu / acrylic and oil on canvas, 2024.

Ariana Herceg

– Igra/Play

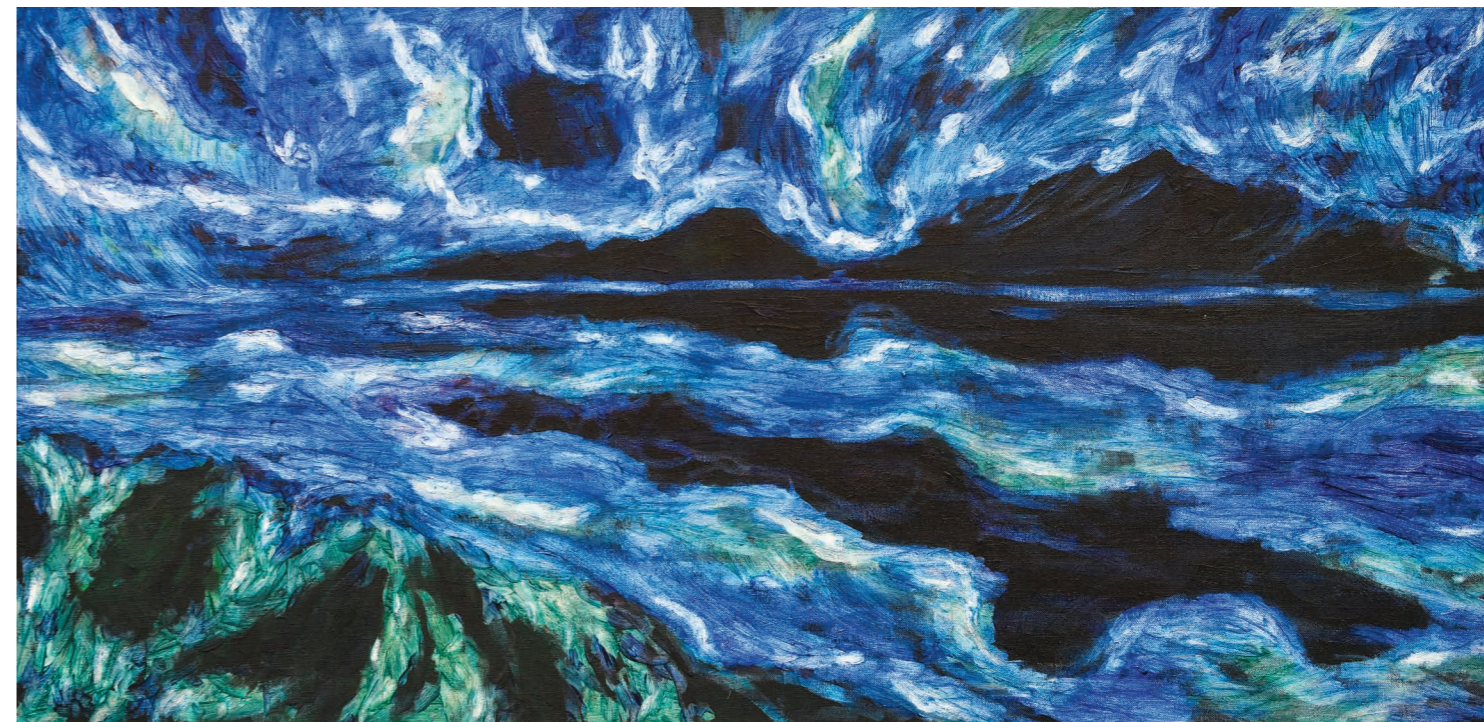
– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2022.

Ariana Herceg

– Dodir/Touch

– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2024.

Ariana Herceg

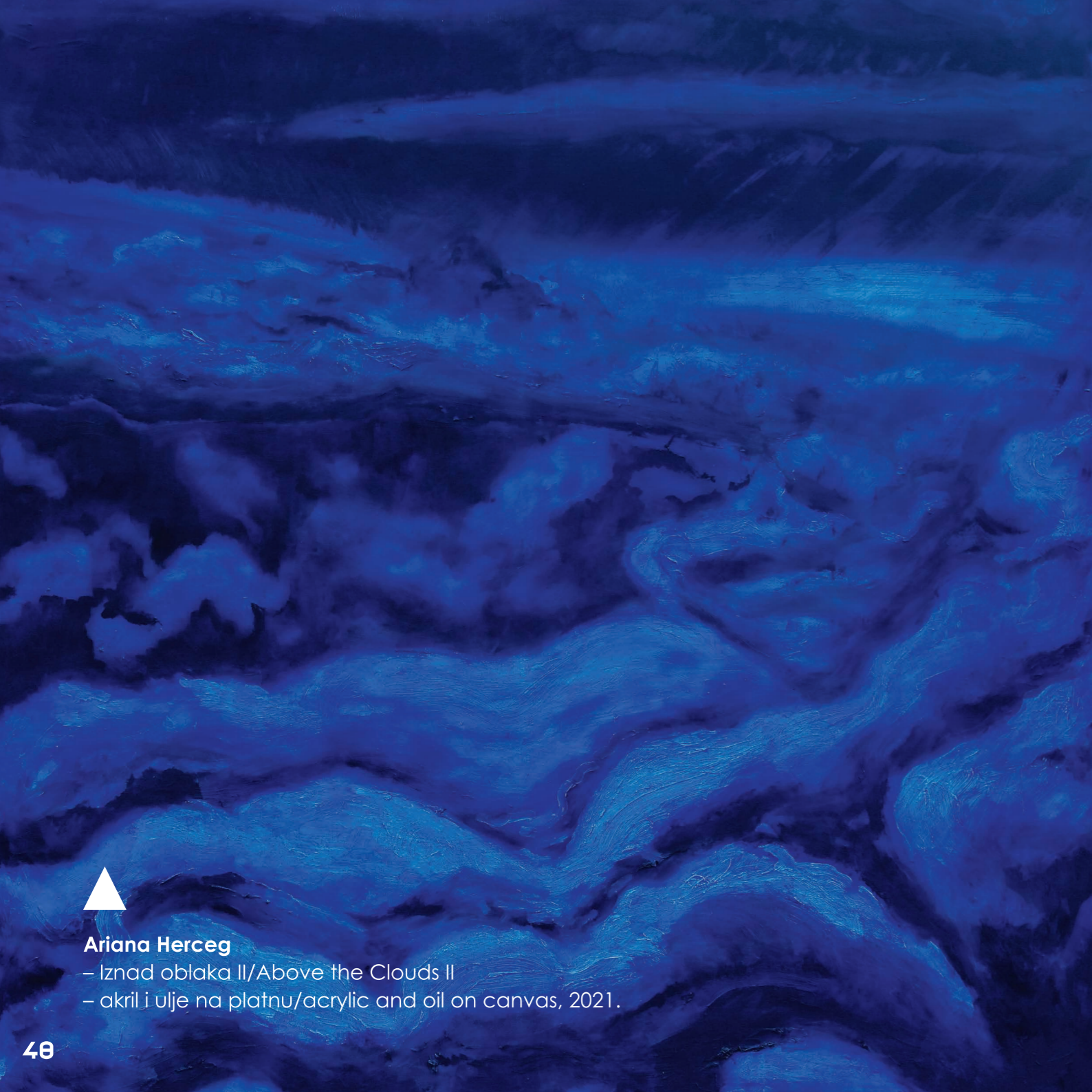
– Šumska rapsodija/Forest Rhapsody
– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2021.

Ariana Herceg

– Harmonija u plavom/Harmony in Blue
– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2021.

Ariana Herceg

– Iznad oblaka II/Above the Clouds II
– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2021.

Ariana Herceg

– Razbijena kompozicija/Broken Composition
– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2024.

Ariana Herceg

– Na Vrh^u/On the Top

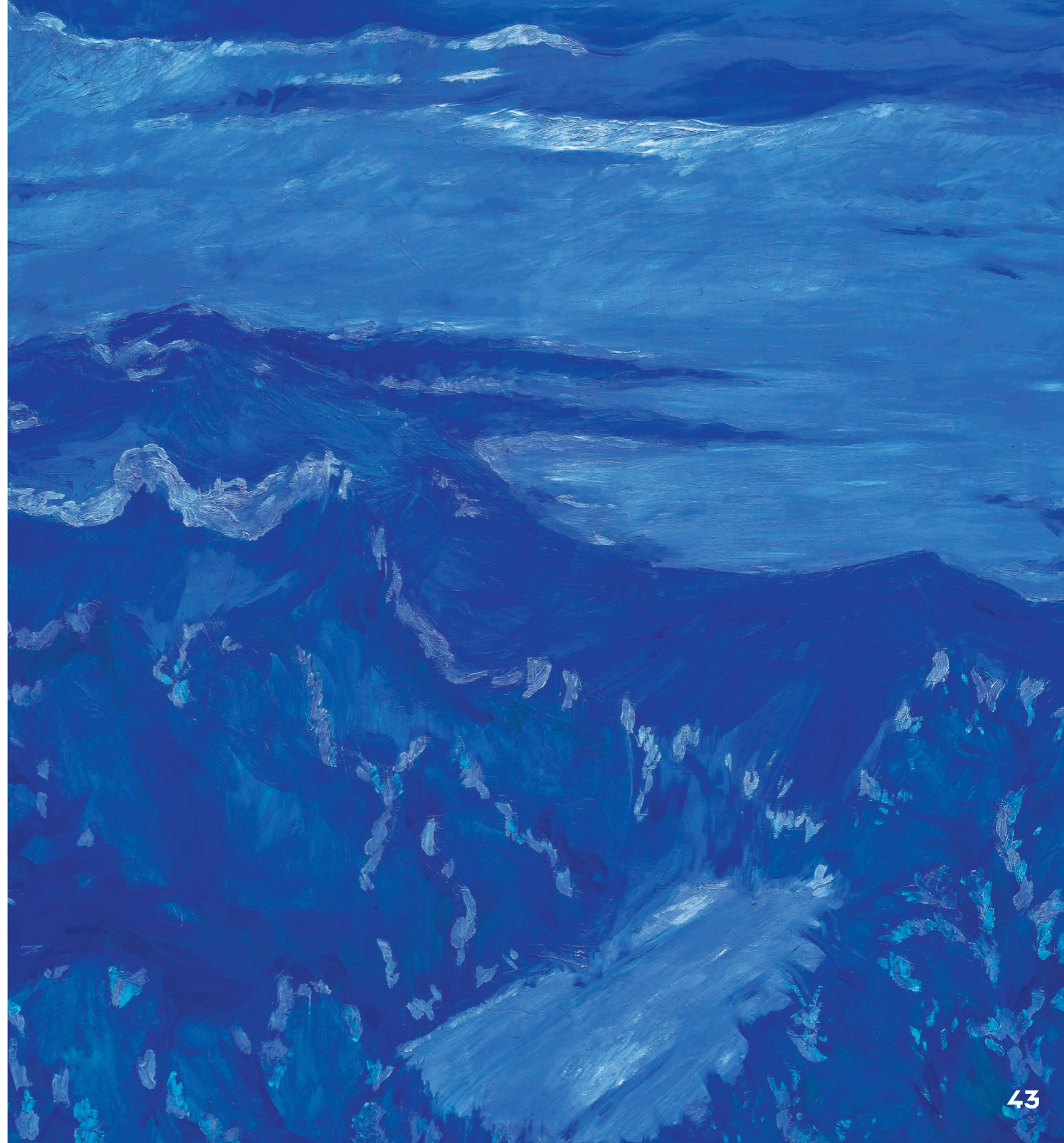
– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2024.

Ariana Herceg

– Visine/Heights

– akril i ulje na platnu/acrylic and oil on canvas, 2022.

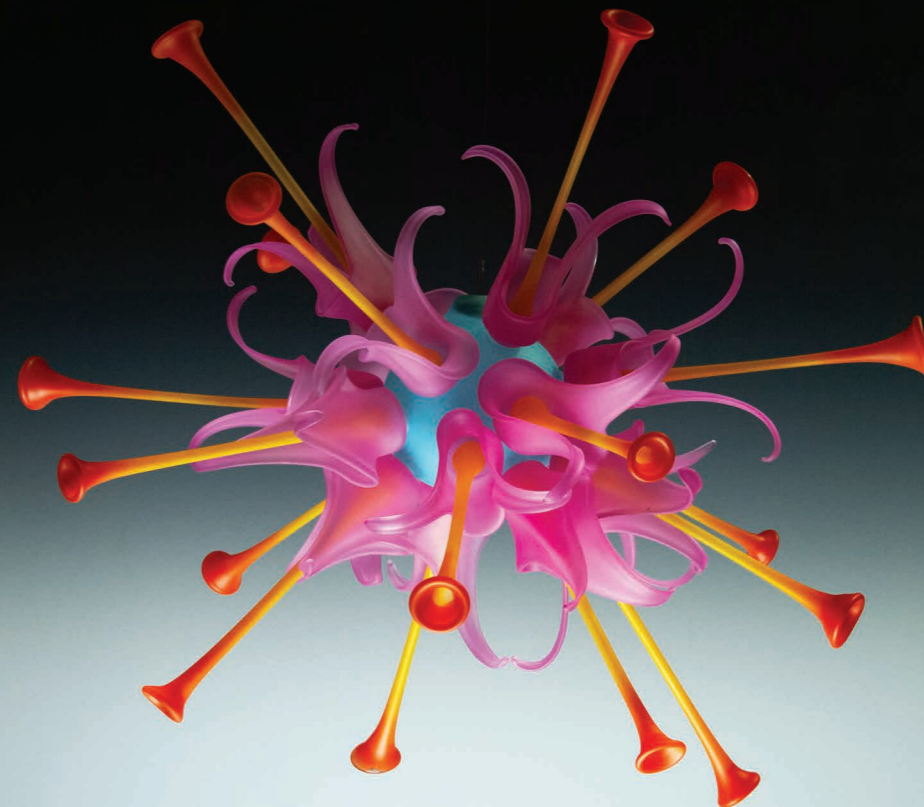
LINK IN ART

Jonathan M. Davis

Liminal Space

(kiparstvo, instalacija / sculpture, installation)

KRK | 7. – 27. 8. 2026.

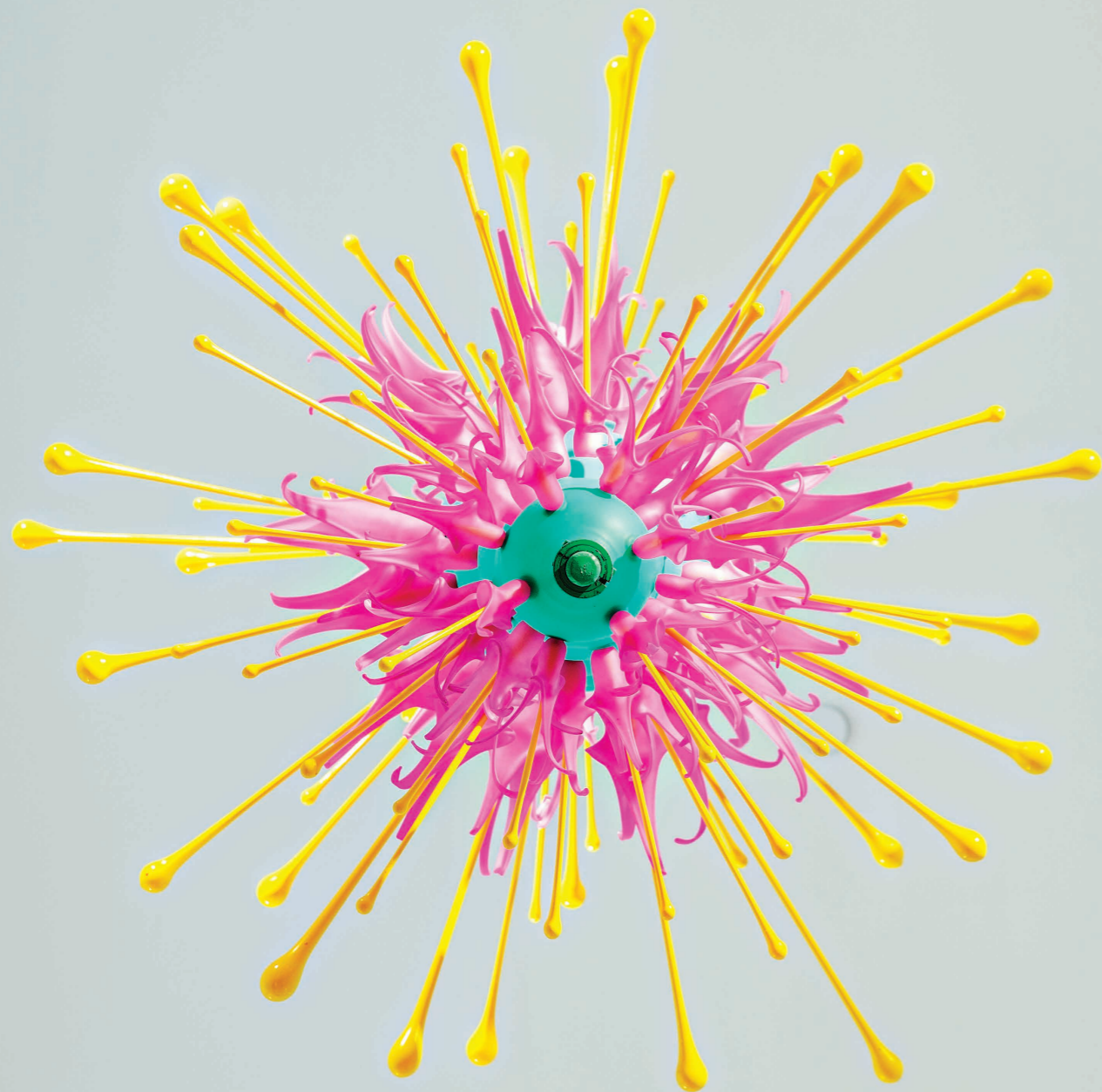

Jonathan M. Davis

– Šećerna vuna/Cotton Candy

– puhanostaklo/blown glass, 2014.

– fotograf/photographer: Morgan Collini

▲
Jonathan M. Davis

- Antinomije/Antinomies
- instalacija u Međunarodnoj zračnoj luci Charlotte-Douglas/installation at the Charlotte-Douglas International Airport, 2024.
- fotograf/photographer: Morgan Collini

Jonathan M. Davis

- Antinomije/Antinomies
- instalacija u Međunarodnoj zračnoj luci Charlotte-Douglas/installation at the Charlotte-Douglas International Airport, 2024.
- fotograf/photographer: Morgan Collini

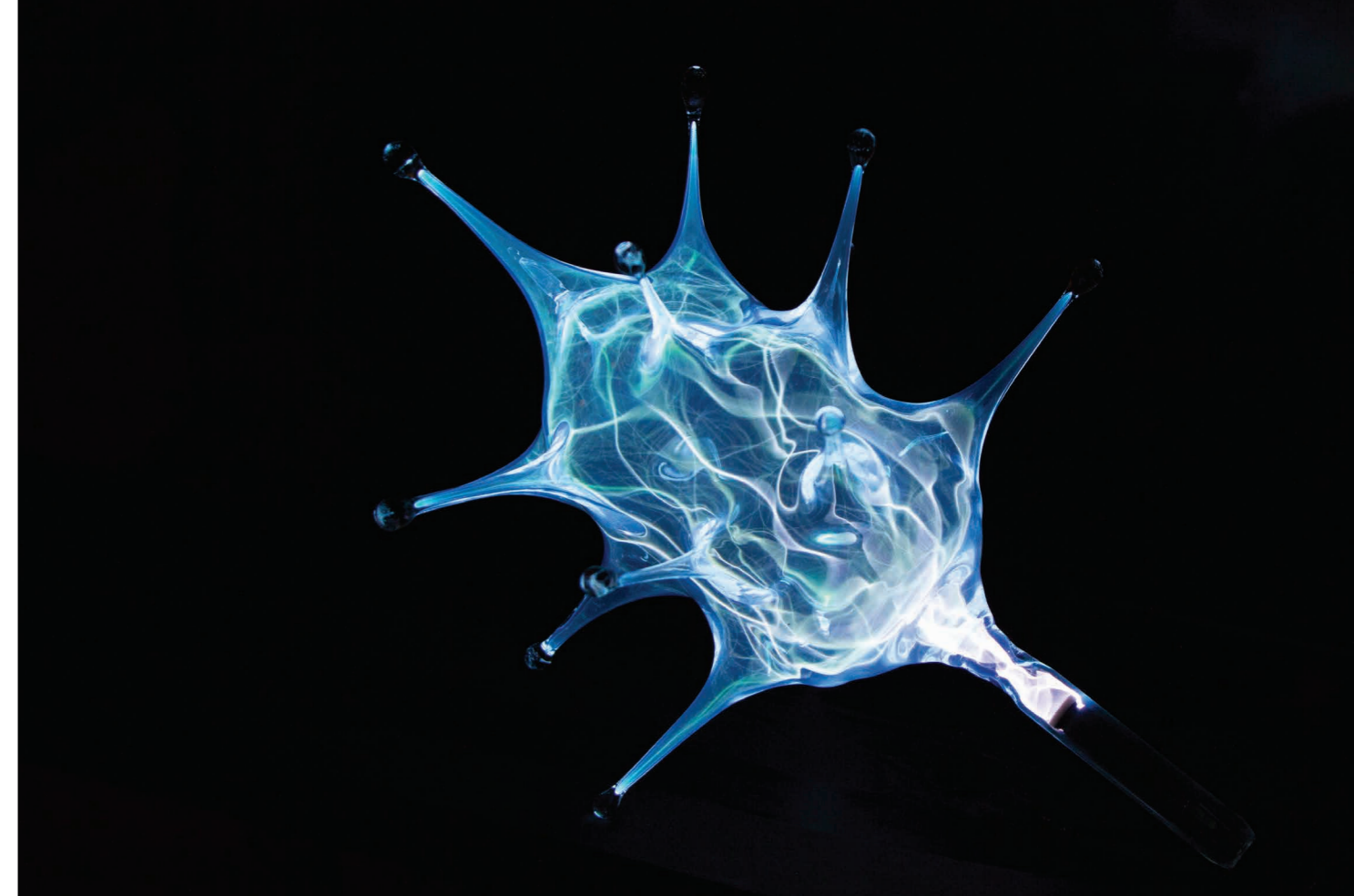
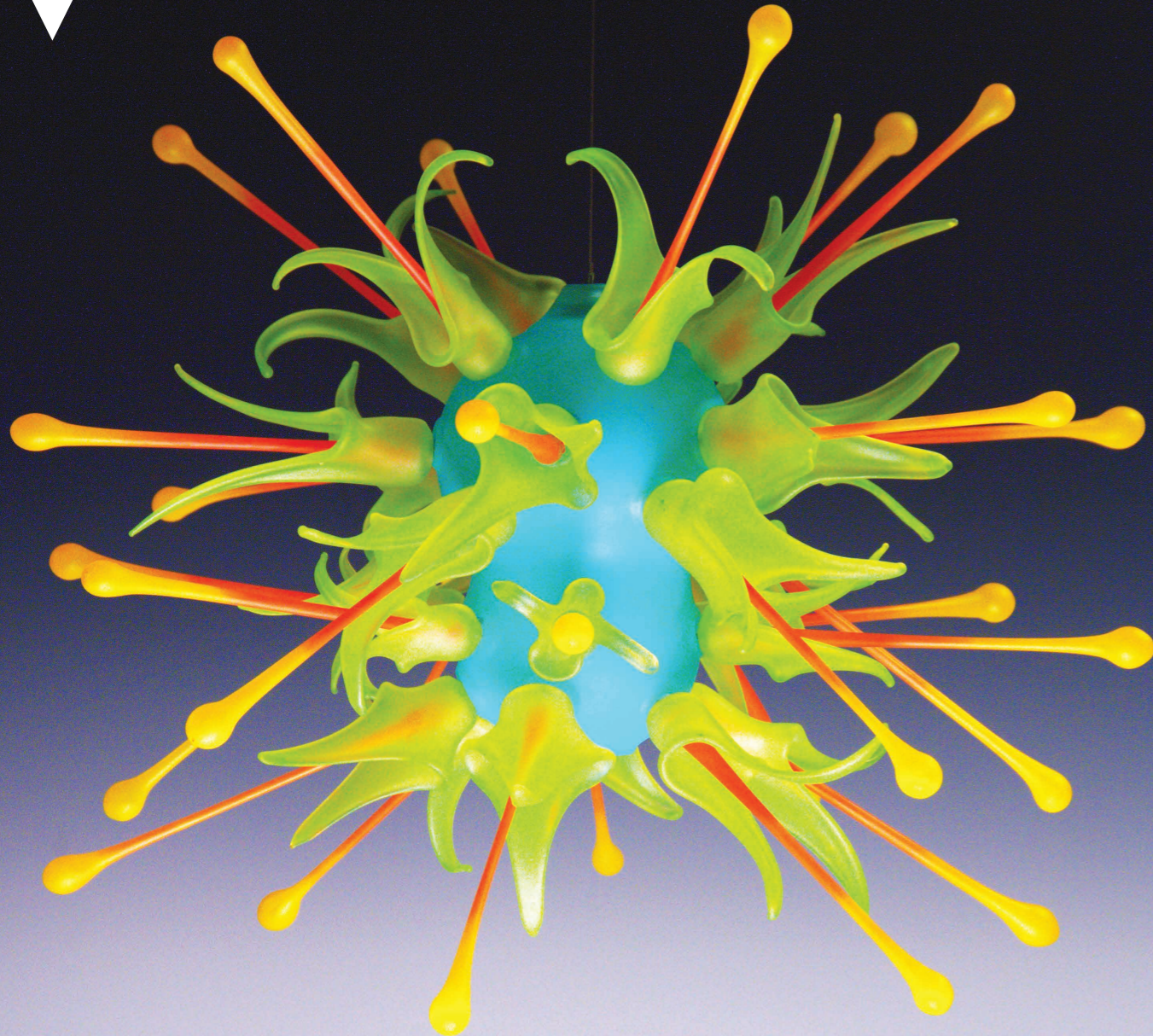

Jonathan M. Davis

- Saće/Honeycomb
- suradnja s Mattom McConnellom/collaboration with Matt McConnell
- puhano staklo, savijeno staklo, metal/blown glass, slumped glass, metal, 2014.
- fotograf/photographer: Matt McConnell

Jonathan M. Davis

- Tanka je granica između ljubavi i svega ostalog/There's a thin between love and everything
- puhano staklo/blown glass, 2013.

Jonathan M. Davis

- Zakon potencije/Power law
- posuda s plazmom: puhano staklo, kripton i plin argon/plasma vessel: blown glass, krypton and argon gas, 2019.

Jonathan M. Davis

– Glass Fire Poi

– eksperimentalni kratki film/experimental Short Film, 2020.

– fotograf/photographer: Scott Olah

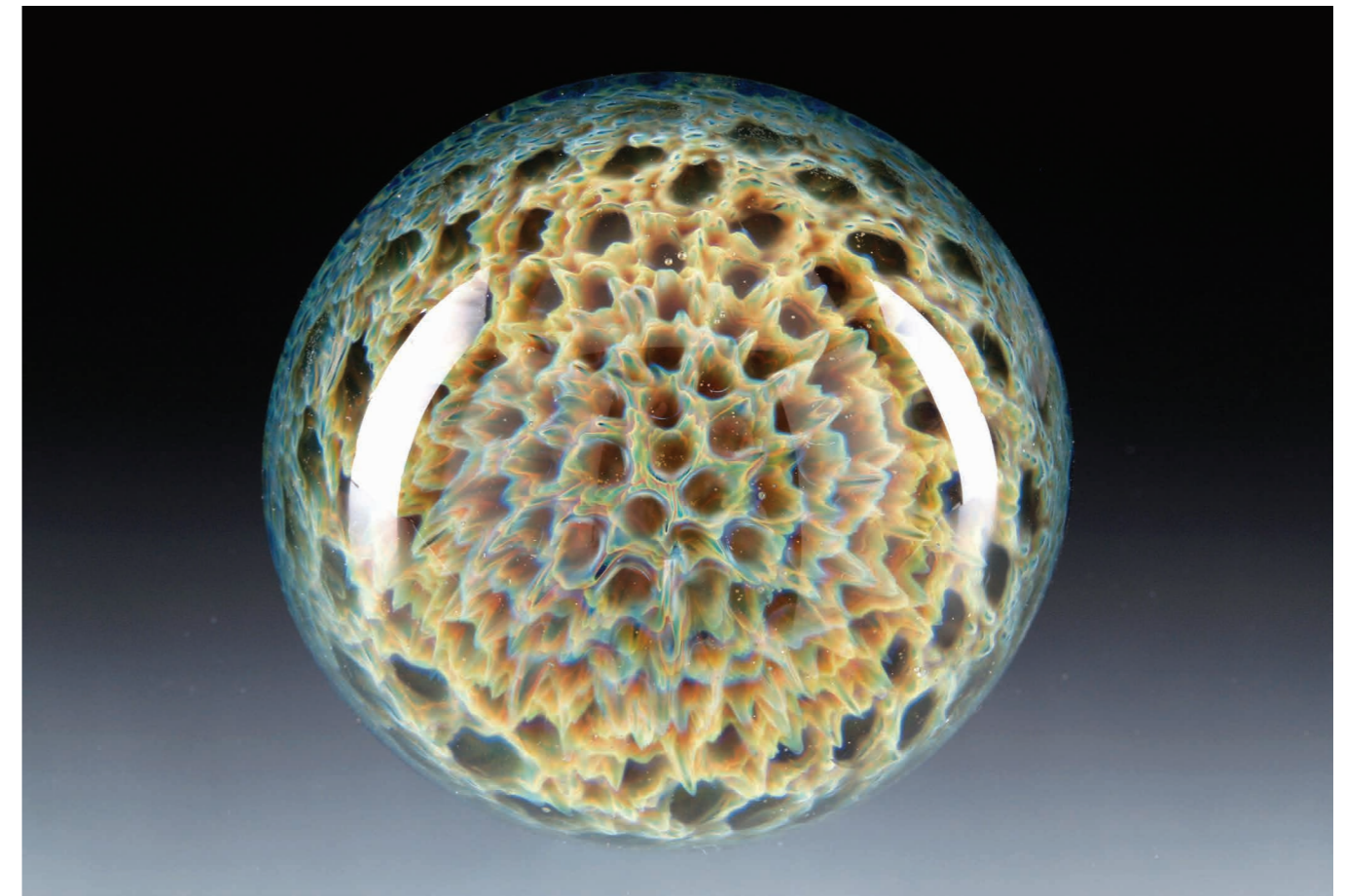

Jonathan M. Davis

– Sinegdoha/Synecdoche

– puhano staklo/blown glass, 2007.

– fotograf/photographer: Morgan Collini

BIOGRAFIJE

NATALIA BORČIĆ rođena je na otoku Visu 1989. godine. Diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2013. godine, u klasi profesora Matka Vekića. Članica je HDLU-a i HZSU-a. Kreirala je nagrade za 14. festival radio drame – Grand prix “Marulić”. Osmislila je umjetnički projekt “U trećoj brzini” u sklopu kojeg vodi likovne i literarne radionice u domovima za starije i nemoćne. Bavi se ilustracijom te je dosad ilustrirala brojne legende i priče otoka Visa. Izlagala je na mnogim samostalnim i skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu te je sudjelovala na više umjetničkih rezidencija. Na 7. bijenalu slikarstva dobila je nagradu “Mladi umjetnik 7. bijenala slikarstva” te kontrapunkt nagradu “Vladimir Dodig Trokut, Iva Vraneković – umjetnici umjetniku”. Dijelom je projekta “Island Connect” u sklopu kojeg predstavlja rad “Islands as a Military Fortress” kojim istražuje sličnosti i razlike vojne ostavštine otoka Visa u usporedbi s otocima Tenerife, Korzika i Irska. Živi i radi na relaciji Zagreb – Vis.

KONTAKT

- www.nataliaborcic.com
- natalia.borcic@gmail.com

ARIANA HERCEG rođena je u Zagrebu 1997. godine. Diplomirala je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 2021. godine. Obrazovanje započinje u Školi primijenjene umjetnosti i dizajna u Zagrebu, gdje 2015. stječe zvanje slikarske dizajnerice. Godine 2019. upisuje magistarski studij uljanog slikarstva na China Academy of Art u Hangzhou, koji privremeno pauzira, a potom ga ponovno upisuje 2024. godine. Sudjelovala je na više skupnih izložbi, uključujući 36. Salon mladih i 7. Bijenale slikarstva u Zagrebu. Prvu samostalnu izložbu, “Posljednje oaze”, održala je 2022. u Oris Kući arhitekture u Zagrebu, dok 2023. godine izlaže u Muzeju Like u Gospiću. Tijekom 2024. godine realizirala je samostalnu izložbu “Reflektivni horizont” u Hangzhouu (Kina), kao i projekt “Iluzija beskraja” u prostoru Arsenala u gradu Hvaru

te u Galeriji Waldinger u Osijeku. U ožujku 2025. sudjeluje na umjetničkoj rezidenciji Hafenkombinat u Leipzigu. Iste godine u Gradskoj galeriji Zabok priređuje samostalnu izložbu “Ekvilibrij”.

KONTAKT

- www.ariana-herceg.eu
- ariana.herceg@gmail.com

JONATHAN MICHAEL DAVIS bavi se umjetnošću od trenutka kada je postao svjestan sebe. Godine 2001. studirao je jazz na North Carolina Central University, a istodobno se dvije godine usavršavao kao majstor stakla. Također, pohađao je studij organskog uzgoja te stekao odgovarajuću diplomu. Kroz njegov život, umjetnost i poljoprivreda dosljedno se pojavljuju kao trajni interesi. Jonathan je učio od brojnih talentiranih umjetnika, surađivao s različitim obrazovnim institucijama te podučio tisuće studenata. Radio je s uglednim umjetničkim skupinama poput Cirque du Soleil te imao čast sudjelovati u rezidenciji Muzeja umjetnosti Toledo. Kada ne stvara, inspiraciju i avanturu pronalazi u penjanju, jedrenju i putovanjima diljem svijeta. Trenutno živi u Hrvatskoj, na otoku Krku, gdje traži prostor za svoj sljedeći atelijer te pomaže Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci u razvoju programa obrade stakla plamenom.

KONTAKT

- www.jonathanmichaeldavis.com
- jonathan@jonathanmichaeldavis.com

LINK IN ART 12

IMPRESSUM

LINK IN ART 12

— Esez i prijevod esaja: Luisa Ritosa — Fotografije osigurati: autori — Naktap: 250 primjeraka — Tisak: Kerschhoffset Zagreb d.o.o. — Izdavač: Centar za kulturu Grada Krka; Galija 36, 51500 Krk; 051 220 041; kultura@gradkrk.net; www.kulturakrk.net — Za izdavača: Igor Gržetić — Grafički urednik: Igor Gržetić — Grafička priprema: LURI DESIGN, obrt za grafički dizajn —

primorsko
goranska
županija

GALERIJA
DECUMANUS
GALLERY

Platforma za intermedijsko i transdisciplinarno umrežavanje različitih suvremenih vizualnih i primijenjenoumjetničkih praksi i različitih ne-tradicionalnih konceptualnih strategija, u svrhu oblikovanja jedne nove paradigme vizualne komunikacije u umjetnosti i društvu.

CENTAR
ZA KULTURU
GRADA KRKA